

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**Αριθμός Γνωμοδότησης: 176/2016
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Τμήμα Ε'
Συνεδρίαση της 21^{ης} Ιουνίου 2016**

Σύνθεση :

Πρόεδρος: Μεταξία Ανδροβιτσανέα, Αντιπρόεδρος του Ν.Σ.Κ.

Μέλη: Κωνσταντίνος Γεωργάκης, Βασιλική Πανταζή, Δημήτριος Αναστασόπουλος, Ελένη Σβολοπούλου, Δημήτριος Μακαρονίδης, Αδαμαντία Καπετανάκη, Σταύρος Σπυρόπουλος και Βασίλειος Καραγεώργος, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής : Περικλής Αγγέλου, Πάρεδρος Ν.Σ.Κ..

Αριθμ. ερωτήματος: 256532/150888/21-9-2015 Γενικής Δ/σης Αρχαιοτήτων και Πολιτιστικής Κληρονομιάς σε συνδυασμό προς το υπ' αριθμ. 2078/10-9-2015 έγγραφο της Εφορείας Αρχαιοτήτων Θεσπρωτίας.

Περίληψη ερωτήματος: Τρόπος συμμόρφωσης του Ελληνικού Δημοσίου προς το διατακτικό της υπ' αριθμ.185/2006 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας και της υπ' αριθμ. 243/2009 απόφασης του Εφετείου Κέρκυρας. Με τις αποφάσεις αυτές συνδυαζόμενες μεταξύ τους έχει αναγνωρισθεί ότι οι ενάγοντες συνδέονταν με το Ελληνικό Δημόσιο με

σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου και έχει υποχρεωθεί αυτό να τους καταβάλει συγκεκριμένα χρηματικά ποσά ως μισθούς υπερημερίας.

Επί του ανωτέρω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα Ε') γνωμοδότησε ως εξής:

.....

I. ΙΣΤΟΡΙΚΟ :

Από το πραγματικό του ερωτήματος σε συνδυασμό προς τα στοιχεία του υπηρεσιακού φακέλλου προκύπτουν τα κάτωθι πραγματικά περιστατικά.

1.Οι Α.Σ., Κ.Π. και Χ.Μ. άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας και κατά του Ελληνικού Δημοσίου την από 4-11-2005 (αριθμ. εκθ. κατάθ. 237/2005) αγωγή τους, με την οποία ισχυρίστηκαν ότι προσλήφθηκαν από το εναγόμενο το έτος 2003 με συμβάσεις εργασίας (ιδιωτικού δικαίου) κατ' επίκληση ορισμένου χρόνου η χρονική διάρκεια των οποίων ανανεωνόταν συνεχώς μέχρι την 30-10-2005 οπότε και το αντίδικο με τη λήξη της χρονικής διάρκειας της τελευταίας ανανέωσης έπαυσε να αποδέχεται τις υπηρεσίες τους. Θεωρώντας δε ότι κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες λειτουργίας της (τότε) Η' Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων Ν. Κέρκυρας – Θεσπρωτίας, ζήτησαν από το Δικαστήριο μεταξύ άλλων να αναγνωριστεί ότι συνδέονται με το Ελληνικό Δημόσιο με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου και να υποχρεωθεί αυτό να τους καταβάλει μέχρι την 30-7-2007, πιθανή ημερομηνία συζήτησης της αγωγής τους, διάφορα χρηματικά ποσά ως μισθούς υπερημερίας. Όπως προκύπτει από το ιστορικό της αγωγής (σελ. 30-33) οι εργαζόμενοι υπολόγισαν το ύψος των οφειλομένων, κατά τη γνώμη τους, ποσών με βάση τον τελευταίο προ της ασκήσεως της αγωγής μισθό που τους καταβαλλόταν από το εναγόμενο, ως απασχολούμενοι με σχέση ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου. Με την υπ' αριθμ. 185/17-7-2006 απόφασή του το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο κάνοντας μερικά δεκτή την εν λόγω αγωγή αναγνώρισε ότι οι ενδιαφερόμενοι συνδέονταν με το εναγόμενο με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου, απέρριψε όμως το αίτημά τους περί καταβολής μισθών υπερημερίας. Κατά της απόφασης ασκήθηκαν, ενώπιον

του Εφετείου Κέρκυρας, αντίθετες εφέσεις. Οι μεν εργαζόμενοι την από 2-10-2006 (αριθμ. εκθ. κατάθ. 75/2006) έφεσή τους και το Δημόσιο την από 3-10-2006 (αριθμ. εκθ. καταθ. 81/2006) δική του. Επ' αυτών εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 243/2009 απόφαση του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου, με την οποία, εν τέλει, κατά τα ενδιαφέροντα στην παρούσα υπόθεση κεφάλαια και κατά μερική εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης έγινε μερικά δεκτή η ασκηθείσα αγωγή και υποχρεώθηκε το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει μισθούς υπερημερίας κατά το αγωγικό αίτημα και στους τρεις αντιδίκους του για το χρονικό διάστημα από 31-10-2005 έως 11-5-2006, ημερομηνία συζήτησης της αγωγής τους ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και ειδικότερα: Στον πρώτο εργαζόμενο το ποσό των 7.952 ευρώ, στην δεύτερη 8.246 ευρώ και στην τρίτη 4.659,34 ευρώ.

2. Κατά της τελευταίας αυτής απόφασης το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε ενώπιον του Αρείου Πάγου την από 16-2-2010 (αριθμ. εκθ. κατάθ.6/2010) αίτηση, με την οποία ζήτησε την αναίρεσή της. Όμως, με την υπ' αριθμ. 605/2014 απόφασή του το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την αναίρεση ως προς τους συγκεκριμένους αναιρεσίβλητους, δεδομένου ότι η ως άνω αίτηση αφορούσε και σε άλλους ενδιαφερόμενους.

3. Στο μεταξύ προκειμένου να συντηρήσουν προσωρινά το δικαίωμά τους προς εργασία οι ανωτέρω εργαζόμενοι είχαν ασκήσει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας την από 6-11-2005 (αριθμ. εκθ. κατάθ. 8151/2005) αίτηση κατά του Ελληνικού Δημοσίου, με την οποία ζήτησαν την λήψη ασφαλιστικών μέτρων. Μάλιστα, κατά την κατάθεση του ενδίκου αυτού βοηθήματος, ζήτησαν και πέτυχαν την έκδοση και της από 10-11-2005 προσωρινής διαταγής, με περιεχόμενο την υποχρέωση του καθού «να αποδέχεται τις υπηρεσίες των αιτούντων». Εν τέλει η ανωτέρω αίτηση οδήγησε στην έκδοση της υπ' αριθμ. 298/27-4-2006 απόφασης του πιο πάνω Δικαστηρίου, με την οποία υποχρεώθηκε το Δημόσιο να αποδέχεται προσωρινά την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία από τους αιτούντες, μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της τυχόν ασκηθείσης σχετικής αγωγής». Σε συμμόρφωση της Διοίκησης προς το περιεχόμενο τόσο της προσωρινής διαταγής του Δικαστηρίου όσο και της απόφασης των ασφαλιστικών μέτρων που εκδόθηκε μεταγενέστερα επετράπη στους

ενδιαφερόμενους να εργαστούν στην πιο πάνω Εφορεία. Πιο συγκεκριμένα ο πρώτος από 10-11-2005 έως 31-5-2006, αμείφθηκε με το ποσό των 8.268,91 ευρώ. Με την υπ' αριθμ. 243/2009 απόφαση του Εφετείου Κέρκυρας και έως την 11-5-2006 έχει δικαιωθεί για μισθούς υπερημερίας ύψους 7.952 ευρώ. Η δεύτερη από 2-11-2005 έως 31-5-2006 αμείφθηκε με το ποσό των 9.237 ευρώ. Με την ίδια εφετειακή απόφαση και έως 11-5-2006 έχει δικαιωθεί αντιστοίχως για το ποσό των 8.246 ευρώ. Η τρίτη από 10-11-2005 μέχρι 31-5-2006 αμείφθηκε με το ποσό των 4.565,74 ευρώ. Με την εφετειακή απόφαση και μέχρι την 11-5-2006 έχει δικαιωθεί αντίστοιχα για 4.659,34 ευρώ. Το ζήτημα που απασχολεί συγκεκριμένα την Υπηρεσία είναι, εάν, στο πλαίσιο της υποχρέωσης συμμόρφωσης της Διοίκησης προς το περιεχόμενο των δικαστικών αποφάσεων, πρέπει να καταβάλει στους ενδιαφερόμενους επί πλέον τα χρηματικά ποσά, τα οποία τους έχουν επιδικαστεί, αμετάκλητα, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι αυτοί στο πλαίσιο της προσωρινής δικαστικής προστασίας που ήδη τους παρασχέθηκε για το ίδιο (σχεδόν) χρονικό διάστημα έχουν εργαστεί και αμειφθεί σχετικώς. Συναφώς ερωτάται, εάν πρέπει αυτοί να αμειφθούν και για τις (λίγες), μέρες που έχουν μεσολαβήσει μεταξύ των διαδοχικώς ανανεούμενων εργασιακών συμβάσεων, κατά τις οποίες δεν πρόσφεραν εργασία. Παρατηρείται ότι η ερωτώσα Υπηρεσία λεκτικά ερωτά για δυνατότητα συμψηφισμού των σχετικών χρηματικών ποσών μεταξύ των καταβληθέντων με βάση την προσωρινή δικαστική προστασία που παρασχέθηκε στους δικαιούχους και επιδικασθέντων τελικά σ' αυτούς. Ο θεσμός του συμψηφισμού, όμως, όπως αποτυπώνεται στις διατάξεις των άρθρων 440 επ. ΑΚ. λειτουργεί μόνο μεταξύ αμοιβαίων (αντιθέτων) απαιτήσεων δύο προσώπων. (βλ. σχετ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλου «Αστικός Κώδιξ» II. Γενικό Ενοχικό, Εκδ. 1979, σελ. 535). Κατά συνέπεια τέτοια δυνατότητα στο προκείμενο βάσει του παρατιθέμενου ιστορικού δεν τίθεται.

II. ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ.

4. Με τις κατωτέρω διατάξεις του Συντάγματος ορίζονται τα ακόλουθα:
Άρθρο 94 παρ. 4 «Στα πολιτικά ή διοικητικά δικαστήρια μπορεί να ανατεθεί και κάθε άλλη αρμοδιότητα διοικητικής φύσης όπως νόμος ορίζει. Στις αρμοδιότητες αυτές περιλαμβάνεται και η λήψη μέτρων για τη συμμόρφωση της διοίκησης με τις

δικαστικές αποφάσεις. Οι δικαστικές αποφάσεις εκτελούνται και κατά του δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, όπως νόμος ορίζει». **Άρθρο 95 παρ. 5** «Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης».

5. Περαιτέρω με τις διατάξεις του άρθρου 1 Ν. 3068/2002 με τίτλο «Συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις, προαγωγή των δικαστών των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων στο βαθμό του συμβούλου Επικρατείας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 274), όπως ισχύει μετά την προσθήκη του εδαφίου γ' με τη διάταξη του άρθρου 20 Ν. 3301/2004 (ΦΕΚ Α' 263) ορίζονται τα εξής: «Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει. Δεν είναι δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του παρόντος και δεν εκτελούνται οι εκτελεστοί τίτλοι που αναφέρονται στις περιπτώσεις των γ' - ζ' της παρ. 2 του άρθρου 904 Κ.Πολ.Δ. πλην των κηρυχθέντων εκτελεστών αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων.»

6. Με τις κατωτέρω διατάξεις του Α.Κ. ορίζεται τα εξής:

Άρθρο 648 εδ. α': «Με την σύμβαση εργασίας ο εργαζόμενος έχει υποχρέωση να παρέχει για ορισμένο ή αόριστο χρόνο την εργασία του στον εργοδότη και αυτός να καταβάλει το συμφωνημένο μισθό».

Άρθρο 656: «Αν ο εργοδότης έγινε υπερήμερος ως προς την αποδοχή της εργασίας ή αν η αποδοχή της εργασίας είναι αδύνατη από λόγους που τον αφορούν και δεν ορίζεται σε ανώτερη βία, ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα να απαιτήσει το μισθό, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να παράσχει την εργασία σε άλλο χρόνο. Ο εργοδότης όμως έχει δικαίωμα να αφαιρέσει από το μισθό κάθε τι που ο εργαζόμενος ωφελήθηκε από την ματαίωση της εργασίας ή από την παροχή της αλλού».

7. Με τις πιο κάτω διατάξεις του Κ.Πολ.Δ. ορίζονται τα ακόλουθα:

Άρθρο 321. «Όσες οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων δεν μπορούν να προβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση είναι τελεσίδικες και αποτελούν δεδικασμένο.»

Άρθρο 322. παρ.1 «Το δεδικασμένο εκτείνεται στο ουσιαστικό ζήτημα που κρίθηκε, αν η απόφαση έκρινε οριστικά για μια έννομη σχέση που έχει προβληθεί με αγωγή, ανταγωγή, κύρια παρέμβαση ή ένσταση συμφηφισμού. Το δεδικασμένο εκτείνεται επίσης και στο δικονομικό ζήτημα που κρίθηκε οριστικά.»

III. ΕΡΜΗΝΕΙΑ – ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ.

8. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 94 παρ. 4 και 95 παρ.5 του Συντάγματος ως και του άρθρου 1 του εκτελεστικού νόμου 3068/2002 προκύπτει ότι οι δικαστικές αποφάσεις, κατά συνταγματική επιταγή, εκτελούνται αναγκαστικά και κατά του δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου. Τα παραπάνω νομικά πρόσωπα έχουν από το νόμο υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του νόμου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων, που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει, η παράβαση δε της συμμόρφωσης γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως ορίζει ο νόμος, ο οποίος θέτει και τα αναγκαία μέτρα για διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης. (βλ. σχετ. ΝΣΚ 570/2012, 147/2010 ΟΛ). Μεταξύ των αποφάσεων, προς το περιεχόμενο των οποίων το Ελληνικό Δημόσιο οφείλει να συμμορφώνεται, περιλαμβάνονται και εκείνες με τις οποίες διατάσσονται ασφαλιστικά μέτρα, δεδομένου ότι με αυτές διαμορφώνεται έστω και προσωρινά μία νέα κατάσταση, που επιτρέπει την εξασφάλιση ή πρόσκαιρη απόλαυση του ουσιαστικού δικαιώματος του αιτούντος, και την ρύθμιση γενικά των εριζομένων σχέσεων των διαδίκων. Με τέτοια απόφαση παράγεται άμεση διαπλαστική ενέργεια, ο αντίδικος δε και κάθε τρίτος οφείλουν να την σεβαστούν (βλ. σχετ. ΝΣΚ 352/2013, 498/2012, 61/2012, όπου και σχετικές

νομολογιακές και βιβλιογραφικές παραπομπές, καθώς και σε γνωμοδοτήσεις του Σώματος).

9. Κατά την ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 648 εδ. α' και 656 Α.Κ. έχει γίνει δεκτό ότι εφόσον υπάρχει έγκυρη σύμβαση εργασίας, η οποία δεν έχει λυθεί νόμιμα και ο εργοδότης αρνείται να αποδεχθεί τις υπηρεσίες του μισθωτού που αυτός πραγματικώς και προσηκόντως προσφέρει, περιέρχεται σε υπερημερία και έχει την υποχρέωση να καταβάλει τις αποδοχές που ο μισθωτός θα ελάμβανε σύμφωνα με την εργασιακή του σύμβαση, εάν δεν μεσολαβούσε η άρνηση του εργοδότη (βλ. σχετ. Μ.Εφετ.Θεσ. 139/2015), συμπεριλαμβανομένων των δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα (βλ. σχετ. Α.Π. 363/2015) και γενικώς οποιουδήποτε ποσού καταβάλλεται ως πάγια αμοιβή. Τέτοιο χαρακτήρα δεν έχουν τα έξοδα κινήσεως (βλ. σχετ. Α.Π. 260/2014). Περαιτέρω γίνεται νομολογιακά δεκτό ότι εάν ο δικαιούχος δεν ζήτησε με την αγωγή που άσκησε ολόκληρη την απαίτησή του, αλλά μέρος αυτής δεν εμποδίζεται να επιδιώξει με νεώτερη αγωγή του και το υπόλοιπο ποσό, εφόσον αυτό δεν αποτέλεσε αντικείμενο της πρώτης δίκης. (βλ. σχετ. Α.Π. 629/2000, Ε.Α. 138/2010, 3276/2002, 1288/2001, 6841/1989). Αυτό, όμως, πρέπει να προκύπτει με σαφήνεια από το αγωγικό του αίτημα.

10. Κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 321 και 322 Κ.Πολ.Δ. η τελεσίδικη απόφαση παράγεται δεδικασμένο το οποίο εκτείνεται στο ουσιαστικό ζήτημα που κρίθηκε, αν με την απόφαση κρίθηκε οριστικά μια έννομη σχέση που έχει προβληθεί με αγωγή. Υφίσταται δε μεταξύ των ιδίων προσώπων παρισταμένων με την ίδια ιδιότητα, μόνο για το δικαίωμα που κρίθηκε και με την προϋπόθεση ότι αφορά στο ίδιο αντικείμενο και στηρίζεται στην ίδια ιστορική και νομική αιτία. (σχετ. ΝΣΚ 36/2016 (Ολ.), 155/2010). Δεδομένου ότι το δεδικασμένο συνδέεται με συγκεκριμένη δικαστική κρίση για ορισμένη έννομη σχέση τα όρια της προκαλούμενης δεσμευτικότητας αντλούνται αυθεντικά μόνο από το περιεχόμενο της δικαστικής απόφασης. (βλ. σχετ. Κεραμέα, Κονδύλη, Νίκα «Ερμηνεία Κ.Πολ.Δ.» τόμος Ι σελ. 640).

11. Στο προκείμενο, όπως προκύπτει από το ιστορικό και αιτητικό της από 4-11-2005 (αριθμ. εκθ. κατάθ. 237/2005) αγωγής των ενδιαφερομένων, από αυτούς ζητήθηκε η καταβολή εκ μέρους του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου «μισθών υπερημερίας» για το χρονικό διάστημα από το τέλος

Οκτωβρίου 2005 έως την 30-7-2007, ημερομηνία πιθανολογούμενης κατά την άποψη των εναγόντων συζήτησης της αγωγής τους (σελ. 30,32 του δικογράφου). Επ' αυτών το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο επεδίκασε εν συνόλω «μισθούς υπερημερίας» για το χρονικό διάστημα από 31-10-2005 έως 11-5-2006 σύμφωνα με το αγωγικό αίτημα, υπολογίζοντάς τα σταθερά επί μηνιαίας βάσεως σε 1.136 ευρώ για τον πρώτο, 1.178,76 ευρώ για την δεύτερη και 665,62 ευρώ για την τρίτη ενάγουσα (9^ο φύλλο της απόφασης). Το Γραφείο Νομικού Συμβούλου του ΥΠΠΟΑ προκειμένου να σχηματίσει πλήρη εικόνα για τις αποδοχές που εκκαθαρίστηκαν και έχουν ήδη καταβληθεί στους εργαζόμενους στο πλαίσιο παροχής της προσωρινής δικαστικής προστασίας που αυτοί πέτυχαν, ζήτησε και έλαβε ανάλυση της μισθοδοσίας τους για το επίμαχο χρονικό διάστημα. Από τις σχετικές αναλυτικές καταστάσεις (οι οποίες για την ακρίβεια εξικνούνται μέχρι την 31-5-2006) προκύπτει ότι τα χρηματικά ποσά που ήδη τους έχουν καταβληθεί αφορούσαν όχι μόνο σε βασικούς μισθούς, αλλά και σε αναλογούντα επιδόματα, γάμου, τέκνων, παραμεθορίου περιοχής, ως και δώρα Χριστουγέννων ή Πάσχα τα οποία με την αγωγή τους ζητήθηκαν όχι με λογιστική ακρίβεια, αλλά υπολογιζόμενα ως έγγιστα, με αποτέλεσμα να προκύπτουν διαφορές μεταξύ των ποσών που ήδη έχουν καταβληθεί στους ενδιαφερομένους και εκείνων που τελικά τους έχουν επιδικαστεί στο πλαίσιο της οριστικής διάγνωσης της διαφοράς και μάλιστα δυνάμει δεδικασμένου, εντός του οποίου οριοθετείται η υποχρέωση συμμόρφωσης του Δημοσίου.

12. Σύμφωνα με τα παραπάνω δεδομένα παρατηρείται ότι:

Α) Η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου για συμμόρφωση προς το περιεχόμενο ειδικώτερα της υπ' αριθμ. 243/2009 απόφασης του Εφετείου Κέρκυρας, με την οποία υποχρεώθηκε να καταβάλει τα χρηματικά ποσά που αναφέρθηκαν ανωτέρω ως μισθούς υπερημερίας εξικνείτο έως την 11^η Μαΐου 2006, έχει καλυφθεί, αφού μέχρι (τουλάχιστον) της ημερομηνίας αυτής είχε απασχολήσει τους ενδιαφερομένους καταβάλλοντάς τις προβλεπόμενες για τους εργαζόμενους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου αποδοχές τους σε επίπεδο προσωρινής δικαστικής προστασίας και πιο συγκεκριμένα σε συμμόρφωση προς το διατακτικό τόσο της υπ' αριθμ. 298/27-4-2006 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσπρωτίας, με την

οποία είχε υποχρεωθεί να αποδέχεται προσωρινά στο πλαίσιο λήψης ασφαλιστικών μέτρων την προσηκόντως προσφερομένη εργασία των αιτούντων όσο και της προ αυτής από 10-11-2005 προσωρινής διαταγής που είχε εκδοθεί από το ίδιο Δικαστήριο με περιεχόμενο την υποχρέωση να αποδέχεται τις υπηρεσίες των ενδιαφερομένων προσωρινά και μέχρι την έκδοση της ως άνω απόφασης επί της αίτησης των ασφαλιστικών μέτρων.

Β) Η Υπηρεσία με βάση τις οικείες μισθολογικές καταστάσεις οφείλει να προβεί σε ακριβή υπολογισμό των ποσών τα οποία ήδη έχει καταβάλει στους ενδιαφερομένους στο επίδικο χρονικό διάστημα και εφόσον διαπιστώσει απόκλιση επί το έλασσον προς τα τελικά επιδικασθέντα πρέπει να καλύψει την διαφορά υπέρ των αντιδίκων, εφόσον δε διαπιστώσει το αντίθετο και τα ποσά δεν αντιστοιχούν τυχόν σε έκτακτες παροχές τότε αυτά υποχρεούται να τα αναζητήσει, δεδομένου ότι έχουν καταβληθεί επί πλέον εκείνων που κρίθηκε με δύναμη δεδicasμένου ότι οφείλονται από το Ελληνικό Δημόσιο.

Επισημαίνεται ότι από την έκταση του σχετικού δεδicasμένου που έχει παραχθεί καλύπτονται και οι απαιτήσεις των ενδιαφερομένων που αφορούν στις αποδοχές του χρονικού διαστήματος από 31-10-2005 έως 8-11-2005 ως προς τον πρώτο εξ αυτών, για τις μέρες 30-10-2005, 2-11-2005 και 28-2-2006 ως προς την δεύτερη και από 31-10-2005 έως 9-11-2005 ως προς την τρίτη, κατά τις οποίες η Υπηρεσία δεν τους είχε απασχολήσει και δεν τους είχε καταβάλει αποδοχές, εκλαμβάνοντας ότι η υποκείμενη εργασιακή σχέση ήταν ορισμένου χρόνου και όχι (ενιαία) αορίστου χρόνου, όπως τελικά κρίθηκε δικαστικά.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

13. Ενόψει των προεκτεθέντων, κατά την ομόφωνη γνώμη του Τμήματος, η απάντηση επί του τεθέντος ερωτήματος είναι ότι : Α) Η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου για συμμόρφωση προς το περιεχόμενο ειδικότερα της υπ' αριθμ. 243/2009 απόφασης του Εφετείου Κέρκυρας, με την οποία υποχρεώθηκε να καταβάλει τα χρηματικά ποσά που αναφέρθηκαν ανωτέρω ως μισθούς υπερημερίας εξικνείτο έως την 11^η Μαΐου 2006, έχει καλυφθεί, αφού μέχρι (τουλάχιστον) της ημερομηνίας αυτής είχε απασχολήσει τους ενδιαφερομένους καταβάλλοντας τις προβλεπόμενες για

τους εργαζόμενους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου αποδοχές τους σε επίπεδο προσωρινής δικαστικής προστασίας.

Β) Η Υπηρεσία με βάση τις οικείες μισθολογικές καταστάσεις οφείλει να προβεί σε ακριβή υπολογισμό των ποσών τα οποία ήδη έχει καταβάλει στους ενδιαφερομένους στο επίδικο χρονικό διάστημα και εφόσον διαπιστώσει απόκλιση επί το έλασσον προς τα τελικά επιδικασθέντα πρέπει να καλύψει την διαφορά υπέρ των αντιδίκων, εφόσον δε διαπιστώσει το αντίθετο και τα ποσά δεν αντιστοιχούν τυχόν σε έκτακτες παροχές τότε υποχρεούται να αναζητήσει τα επί πλέον των επιδικασθέντων χορηγηθέντα ποσά.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 30-6 - 2016

Η Πρόεδρος

Μεταξία Ανδροβιτσανέα
Αντιπρόεδρος του ΝΣΚ

Ο Εισηγητής

Περικλής Αγγέλου
Πάρεδρος ΝΣΚ